

Jak vidí červenožlutý

Hokejový klub Dukla Jihlava momentálně svádí souboj o návrat do extraligy. Vyzpovídali jsme tedy dva fanoušky, kteří nám přiblížili, co pro ně Dukla znamená.

■ Veronika Dawidowicz

Dukla do extraligy patří

Barbora Bubeníková pár sezón stála za bubnem fanoušků Dukly Jihlava. Dostala se k této funkci prý úplnou náhodou. Jednou si zkusila v dukláckém kotli zabubnovat a už tam zůstala. Tehdy prý na každém zápase byly minimálně dva bubny.

Jak dlouho jste fanouškem Dukly Jihlava?

O Dukle jako takové vím od malička, jelikož jsem Jihlavačka, ale samozřejmě více jsem ji začala vnímat kolem desátého roku.

Chodila jste na všechny zápasy? Utkvél vám nějaký v paměti?

Nejvíce mi utkvěl v paměti zápas v bohužel sestupující sezóně 2004/2005, kdy České Budějovice vyhrály v Jihlavě poslední zápas, který je poslal do extraligy.

Všude po zápase po nás padaly gumy značky KOH-I-NOOR, vím, že jsem tam byla s tatínkem, dědečkem a bratránkem a byla parádní atmosféra. V době mého největšího fandění jsem opravdu poctivě chodila na všechny domácí zápasy.

Jak teď snášíte, když se na zápasy dá dívat pouze online?

Jelikož mám dvě malé děti a bydlím 90 km od Jihlavy, tak jsme jezdili s rodinou na zápasy už jen občas, ale jakmile to vyšlo, tak jsme moc rádi vyjeli.

Chci tím říct, že jsme koukali na on-line zápasy doma docela čas-

to, ale tahle doba je jiná. Je smutná. Hokej je absolutně bez atmosféry a ti diváci prostě chybí.

K hokeji fandění patří. Doufám, že se brzy fanoušci sejdou zase "na značkách" a budou slyšet.

Jaký největší zážitek s Duklou máte?

To byla určitě poslední postupová sezóna. Dukla šlapala jak hodinky a závěr korunovaný postupem do extraligy byl opravdu sladkou třešničkou na dortu.

Na poslední zápas jsme vyjeli od nás do Pardubic limuzínou a užívali jsme si pocit postupu, to bylo moc fajn.

Co byste jako fanoušek pro Duklu momentálně nejraději udělala?

Nejraději bych Duklu jela pořádně podpořit na stadion, ale to bohužel nejde.

Co byste Dukle popřála do budoucna?

Do budoucna bych Dukle přála rychlou stavbu nového stadionu a postup zpátky tam, kam patří - do extraligy.

POVĚSTNÝ duklácký kotel nesměl chybět na žádném hokejovém zápase. Současná situace tuto formu podpory na stadionu nedovoluje, a tak se fandí alespoň u televizních obrazovkách.



Hokejová Dukla patří

Jurovi (příjmení je redakci známo) je třiatřicet let. Jako kluk si psal statistiky a tabulky, lepil fotky hokejistů z novin a Dukláků (informační časopis klubu), sbíral hokejové kartičky a ve škole je měnil se spolužáky. Největším trestem pro něj byl v mládí zákaz jít na zápasy.

Odkdy jste fanouškem Dukly Jihlava?

Na hokej jsem šel poprvé, když mi bylo tak šest sedm roků. Chodil jsem s tátou na sedačky, vstupné bylo za „dvě pětky“ a děti zadarmo. Fascinovala mě atmosféra, vůně popcornu a klobás a celkově dění na zaplněném stadionu.

Když hrála Dukla venku, poslouchali jsme na Frekvenci pořad „S mikrofonom za hokejem“. To byl jediný způsob, jak ještě ten den znát výsledky zápasu.

Byl jste na všech zápasech?

V začátcích jsem určitě na všechny zápasy nechodil. Nezáleželo totiž jen na mně, takže největší „domácí trest“ pro mě byl, když jsem měl zákaz na hokej jít.

Nejednou jsem byl schopný hned po vyučování zamířit ke stadionu a přijít domů až po osmé. I když jsem to doma schytl jak pes, stálo to za to.

určitě mnoho a nemusela to být jen ta vítězná. Čím déle člověk na hokej chodí, tím více ocení, když to na ledě celý tým odjezdí na maximum. I při prohře je po zápase z ochozů slyšet potlesk.

Ten kontakt hráče a fanouška stylem „Prohrálo se, ale se vztyčenou hlavou“ je pro mě k nezaplacení. Když se daří, to umí každé blbec.

Vybavuji si zápas se Vsetínem, za který v 90. letech hrálo to nejlepší, co na zimních stadionech v ČR hrát mohlo. Tenkrát se v Jihlavě hra kouskovala a pěstních výměn bylo požehnaně. Zapojil se do nich i brankář hostů Čechmánek. Můj oblíbenec Leoš Pípa s červenožlutou armádou se s Dopitou a spol. nemazlili a trestné lavice prázdně nezůstávaly.

Celý zimák byl na nohou. Plechy pod tribunami na stání, do kterých se všemožně mlátilo a kopal, dotvářely neopakovatelnou kulisu. Ten večer jsme společně slavili výhru nad „seřezanými Valachy“ 3:2!

Utkvél vám nějaký v paměti?

Utkání, co mi utkvěla v paměti, je

Jak teď snášíte, když se na zápasy dá dívat pouze online?



BARBORA BUBENÍKOVÁ fandí Dukle s celou rodinou i přes to, že bydlí několik desítek kilometrů daleko. Foto: archiv BB